

Aripi

Camelia Ardelean

Mai stau pe câte-un nor, din când în când,
Pe aripile vieții fluturând;
Surâd, într-un discurs chiar jovial,
Și clipei reci, scăldate-n trivial.

Mai uit de mine, printre picături,
Vânând himere sub dărâmături,
Miasme noi de rătăcirii târzii,
În noaptea gândurilor sidefii.

Mai trec pe drumul unde mă dezleg
De-un timp rebel, hapsânul sacrileg,
Ce-mi fură clipe de mărgăritar,
Ca un venetic autoritar.

Mai rabd tăceri menite să le strig
Sau veri fierbinți, în care tot mi-e frig,
Coșmaruri vii, de unde evadez,
Stinghere nopți, la care nu vibrez.

Și chiar de-aș fi un înger pe pământ,
Mi-ar trebui din cer consimțământ
Să-mi pot deschide zborul spre zenit,
Să mă înalț, din hău, spre infinit.